

Because he had a difficulty

משום דקשיא ליה –

OVERVIEW

The גמרא is presented with a difficulty to reconcile our משנה (which we interpreted to mean that even if the לוח admits we do not return the שטר to the מלוה, since we are concerned that עד תשרי ולא לוח בניסן and another משנה which states that שאין מלוה עמו (and we are not concerned for כותבין of משנה answered that the שטר רב אסי. (שמא כתב ללות וכו' is discussing only שטרי הקנאה, but our משנה discusses a regular שטר. Even though by a regular שטר we are not כותבין וכו', nevertheless since this שטר was lost we are concerned that perhaps the עדים signed on a שטר where כתב ללות בניסן וכו'. However אביי maintains that the rule of כותבין וכו' applies to all שטרים since (שטר מוקדם) (so there is no issue of a שטר מוקדם). [The גמרא shortly concludes that in our משנה we do not return the שטר according to אביי because we are concerned that the לוח paid and they are making a קנוניא on the לקוחות.] The גמרא explained the reason אביי argues on אסי רב (and maintains (עדיו בחתומיו זכין לו is because if we assume (as אסי רב does) that we are only by שטר הקנאה, then we should not be concerned (in our משנה) that since this שטר was lost perhaps it was a case where כותב ללות בניסן וכו'. Our תוספות ponders the connection between אביי's rejection of אסי רב reasoning (that since it was lost, it could be that כותב ללות בניסן וכו'), and his ruling of עדיו בחתומיו זכין לו.

- משום דקשיא ליה refers to the phrase explains that the תוספות

לאביי¹ –

אביי to It was אביי who had a difficulty with the reasoning of אסי רב.

תוספות asks:

תימה דבשביל כך לא הוצרך לומר עדיו בחתומיו זכין לו –

It is astounding! For because of אביי's rejection of אסי רב it was not necessary for אביי to maintain that עדיו בחתומיו זכין לו תוספות expounds on his question -

דאפילו יסבור דאין זכין כרב אסי –

For even if אביי would agree to אסי רב that the עדים are not זכין לו and the (שטר) signing of the loan (not the signing of the שטר) begins only at the time of the loan (not the signing of the שטר) -

ומתניתין שכותבין שטר ללוח בשטרי הקנאה –

¹ In other texts as well as in the תוה"ר the word לאביי is part of the ד"ה; i.e. משום דקשיא ליה לאביי.

And he will also agree with רב אסי that the משנה which states that כותבין - שטרי הקנאה by שטר even though the מלוה is not there, is only - דלמא מיקרי וכתב לא אמרינן –

And furthermore אביי will maintain that we are not concerned that perhaps it happened that they wrote a שטר for the לווה without the מלוה being present; he will disagree with רב אסי (as he does now), nevertheless אביי can - יעמיד משנתנו בשחייב מודה –

Establish our משנה in a situation where the לווה admits to owing the money - ולא יחזיר משום דחיישינן לפרעון ולקנוניא כדאמר בסמוך² -

And we do not return the שטר to the מלוה because we are concerned that there was payment and it is a swindle as the גמרא states shortly and there is no need to maintain זכין לו עדיו בחתומיו זכין לו.

answers: תוספות

ויש לומר משום דקשיא לאבבי לא ניחא ליה שנויא דרב אסי³ –

And one can say; that because of אביי's difficulty with רב אסי's reasoning therefore דלמא אקרי וכתב - רב אסי's answer that אביי was not satisfied with רב אסי's answer - ומילתא באפי נפשה היא ולא קאי אדאמר אביי עדיו בחתומיו זכין לו:⁴

² The גמרא shortly explains that according to אביי we do not return the שטר even if the לווה admits to owing the money because we are concerned that there is a swindle being perpetrated by לווה and the מלוה [the money was actually paid, but the לווה will deceitfully admit that it was not paid, so the מלוה will collect from the לקוחות (since the לווה will claim to have no assets) and they will divide the monies between them]. This answer can be said regardless whether we maintain זכין לו עדיו בחתומיו or not. Why does the גמרא [seemingly] say that אביי maintains זכין לו עדיו בחתומיו because of his question on רב אסי?! There is no connection between the two! We can maintain like רב אסי that we are כותבין only by שטרי הקנאה since עדיו חיישינן לפרעון ולקנוניא because שטר we do not return the שטר because משנה we do not return the שטר and in our זכין לו עדיו בחתומיו are not זכין לו.

³ אביי reasoned that there can be no concern of כתב ללוה בניסן in our משנה (certainly not if we maintain עדיו בחתומיו, but) even if we maintain like רב אסי that only by שטרי הקנאה is there a שטרי from the time of the signing of the שטר, nevertheless there is no concern by other שטרות of בניסן, since we are not authorized to write a regular שטר for the לווה without the מלוה being present. There is no reason to think that perhaps the scribe and the עדים violated this rule.

⁴ See רב אסי (פנ"י) and תוספות הרא"ש who explains this as follows. אביי maintains that the משנה of כותבין שטר ללוה וכו' is discussing all types of שטרות (since the משנה makes no distinction). The reason that we may be כותבין שטר (שטר מוקדם) is because זכין לו עדיו בחתומיו (and not be concerned that it is a שטר מוקדם). However if we maintain זכין לו עדיו בחתומיו then there is a difficulty with our משנה; why indeed do we not return the שטר if מודה. The answer of רב אסי is far fetched, and therefore we will be compelled to accept the ruling of רב אסי that כותבין (which is שטרי הקנאה and by a regular שטר there is the concern of כתב ללוה בניסן וכו'). However אביי has a difficulty with רב אסי for if כותבין שטר ללוה is only by שטרי הקנאה, then there can be no concern of כתב ללוה בניסן by a regular שטר, since we do not write a regular שטר unless the מלוה is present. Therefore since אביי has a difficulty with the explanation of כותבין שטר ללוה וכו' (according to רב אסי in the view of אביי), so אביי would rather maintain that כותבין שטר ללוה is by שטרות (as the simple meaning of the משנה indicates) for עבחו"ל, and as far as our משנה is concerned we have no choice but to assume that חיישינן לפרעון ולקנוניא. This explains (somewhat) the phrase 'משום דקשיא לי' and

However this dissatisfaction is an issue on its own, and indeed it has no bearing on this which אביי maintains that לו עדיו בחתומיו זכין לו.

SUMMARY

אביי independently maintains that לו עדיו בחתומיו זכין לו. He also independently maintains that in our משנה there can be no concern of בניסן ללות כתב שמה.

THINKING IT OVER

According to תוספות when אביי states in our גמרא that לו עדיו בחתומיו זכין לו; what was he referring or responding to?